

[Steincke.]

er omtalt i § 27, Stk. 3, og i § 29, Stk. 3, lovede den højtærede Minister at stille sig saa forstaaende som muligt i alle de Tilfælde, hvor der paa Grund af de herskende særlige Forhold ude omkring vil være Vanskeligheder ved at overholde Fristen.

Ved Drøftelsen af § 27 henstillede Udvalget til den højtærede Finansminister at foranledige optaget Forhandlinger med vedkommende Pengeinstitutter, navnlig Bankerne, med Henblik paa en Ordning i Anledning af den Risiko, som disse kan komme til at løbe ved at indløse Rente- eller Udbyttetkuponer, som efter denne Paragrafs Bestemmelser ikke maa indløses.

Ogsaa de specielle Kontrolforanstaltninger i Afsnit V blev nærmere diskuteret, og Udvalget gaar ud fra, at de forskellige særlige Vurderinger, jfr. § 69, § 72 m. fl., saa vidt muligt foretages ved egentlige Taksatorer eller andre sagkyndige.

Efter denne nøje Gennemgang af Lovforslaget og Forhandlingen med den højtærede Finansminister er der i Udvalget Enighed om at indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret, hvilket jeg herved anbefaler det høje Ting.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker det ærede Udvalg for den hurtige Behandling, som har fundet Sted, og for den Betænkning, der foreligger.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre en enkelt Bemærkning, nu da vi staar nær ved Afslutningen af Behandlingen af dette Lovforslag. Ved flere Lejligheder har jeg gennem de sidste to Dage opfordret Offentligheden til med Ro og Forsigtighed og med Forstaaelse at medvirke til en Gennemførelse af dette Lovforslag. Vi har gennem Pressemeder, som er afholdt allerede i Gaar, indtrængende bedt Pressen være os behjælpelige med at foranledige disse Foranstaltninger omtalt paa en saadan Maade, at en rolig Gennemførelse muliggøres, og vi har i det hele taget anmodet Pressen om at støtte os. Det har derfor chokeret mig i Aften at stifte Bekendtskab med „Ekstrabladet“. Dette Blad bringer paa Forsiden en 3-spaltet Overskrift: „Bankerne frygter Sammenbrud ved Seddelbytningen“, „Kamp om Skillemønten i Dag“. Og paa Side 5 bringer man følgende: „Øget Risiko for de handlende“, „Anmeldelsesblanketterne savnes“, „Mangelfuld Service“, „Bankerne frygter Sammenbrud ved Seddelbytningen“, „Store Vanskeligheder for Teatre og Biografer“, „De københavnske Te-

atre og Filmteatre ser med Bekymring de første Dage i Møde“.

Det er en ganske hyggelig Optakt i et københavnsk Eftermiddagsblad til denne Foranstaltning, som paa Mandag skal tage sin Begyndelse, og de Oplysninger — hvis man kan bruge et saa fordringsfuldt Udtryk —, som gives her i „Ekstrabladet“, er for Bankernes Vedkommende i direkte Modstrid med de faktisk foreliggende Forhold. Jeg føler mig foranlediget til at sige, at jeg vil sætte stor Pris paa, om det blev Offentligheden bekendt, at blot for Københavns Vedkommende er der organiseret i alt 150 Indløsningssteder med et gennemsnitligt Antal Omvekslingskasser paa mindst fem, det vil sige, at der er til Raadighed for den københavnske Befolkning 1000 Kasser i de københavnske Banker, der har aabent Mandag og Tirsdag fra Kl. 8 om Morgenen til Kl. 8 om Aftenen. Hver af disse Kasser antages at kunne foretage mellem 500 og 1000 Ekspeditioner pr. Dag. I Finanshovedkassen, hvor man har Ekspeditionstid fra Kl. 10 Formiddag til Kl. 4 Eftermiddag, regner man normalt med 500 Ekspeditioner om Dagen. Det vil i Realiteten sige, at den Organisation, der med Nationalbanken som *primus motor* er tilrettelagt for dette enkelte Omraade, København, er en saadan, at man teoretisk kan opstille den Mulighed, at samtlige københavnske Omvekslinger kunde finde Sted paa een Dag. Jeg siger ikke dermed, at de bør finde Sted paa een Dag, jeg vil ogsaa tro, at det vilde skabe Vanskeligheder; men jeg siger, at Muligheden for en rolig Afvikling af hele den københavnske Omveksling er i allerhøjeste Grad for Haanden i Kraft af det Organisationsarbejde og det Tilrettelæggelsesarbejde, der paa Forhaand er udført.

Jeg vil gerne her ved Lovforslagets anden Behandling i dette høje Ting benytte Lejligheden til indtrængende at henstille til Pressen, at den ikke betragter de Vanskeligheder, som eventuelt kan opstaa i Forbindelse med dette vældige Forslag, som et Sensationsanliggende. Vi vil fra Ministeriets Side gøre alt, hvad gøres kan, for at imødegaa enhver Vanskelighed med en Modforholdsregel, og vi har sat et Apparat i Gang til at imødekomme Befolkningens rimelige Krav paa Oplysning omkring hvert af de Punkter, der er Tale om. Jeg henstiller indtrængende til Pressen, at den i denne Sammenhæng ikke betragter sig som en Presse, der skal have Sensationer ud af en eller anden Vanskelighed, men at den, saaledes som det utvivlsomt